

Η Πεντηκοστή, ένα τέρμα και μια αρχή.

π. Συμεών Κραγιόπουλος (†).

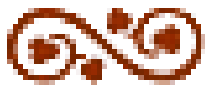
Μεγάλες γιορτές.

Όλα καταλήγουν στη γιορτή της Πεντηκοστής, στην έλευση του Αγίου Πνεύματος την ημέρα της Πεντηκοστής. Και τρόπον τινά τώρα η γιορτή αυτή, ενώ είναι ένα τέρμα, ένα τέλος, είναι όμως και μια αρχή. Διότι αρχίζει τώρα το έργο του Αγίου Πνεύματος, που είναι μέσα στην Εκκλησία, αλλά έρχεται και μέσα στον καθένα Χριστιανό. Αρχίζει αυτό το έργο το Άγιο Πνεύμα μέσα στην ψυχή του κάθε πιστού, για να τον αγιάσει. Όχι απλώς να επανέλθει στην πρώτη εκείνη κατάσταση ο άνθρωπος, που ήταν μέσα στον παράδεισο πριν αμαρτήσει και είχε αυτήν την θεία στολή, τη Χάρη του Αγίου Πνεύματος, αλλά πολύ-πολύ περισσότερο τώρα. Διότι εκείνο το είχε και κάτι να συνέβαινε μπορούσε να το χάσει, όπως και έγινε. Ενώ τώρα – επειδή ο ίδιος ο Θεός έγινε άνθρωπος και ως άνθρωπος ο Χριστός πάντοτε είναι αναμάρτητος, πάντοτε είναι ο Υιός του Θεού, δεν θα πέσει ποτέ, δεν θα αμαρτήσει ποτέ – δεν θα χαλάσει επομένως το σχέδιο του Θεού ποτέ.

Όλο το θέμα το δικό μας τώρα είναι: μην ξεκόψουμε από τον Χριστό. Έγινε κάτι ως άνθρωπος που είσαι κλπ. και λιποψύχησες και

υποχώρησες... Συνήλθες; Αμέσως να μετανοήσεις και μάλιστα να πάρεις φόρα ακόμη πιο πολύ να δοθείς στον Χριστό, ακόμη πιο πολύ να ενωθείς με τον Χριστό. Ενώ στην περίπτωση των πρωτοπλάστων μια φορά να αμάρταναν, όπως και έγινε, τα 'χαναν όλα. Καλείται βέβαια κανείς να ενωθεί με τον Χριστό και να ζει εν Χριστώ και να 'ναι αναμάρτητος, αλλά ο άνθρωπος είναι αδύνατος και πέφτει. Όμως και να αμαρτήσεις τώρα, όπως λέει, παράκλητον έχουμε προς τον Θεό (Α' Ιω. 2:1). «Το αίμα του Ιησού Χριστού καθαρίζει ημάς από πάσης αμαρτίας» (Α' Ιω. 1:7). Και αν αμαρτήσουμε, λέει, να ξέρουμε ότι έχουμε εκείνον ο οποίος και συνηγορεί προς τον Πατέρα και συγχωρεί τις αμαρτίες μας.

Αλλά όχι όμως κατά το πνεύμα που πάλι διαδίδεται, και από θεολόγους και από δεν ξέρω ποιους, ότι εντάξει είμαστε αμαρτωλοί, αμαρτωλοί θα 'μαστε, ας κάνουμε αμαρτίες... Όχι. Όχι. Απορεί κανείς πώς τα λένε έτσι, απορεί κανείς πώς τα καταλαβαίνουν έτσι. Λέμε στην προσευχή αυτήν που είναι ειδική για το Άγιο Πνεύμα, «Βασιλεύ ουράνιε, Παράκλητε, το Πνεύμα της αληθείας, ο πανταχού παρών..., ελθέ και σκήνωσον εν ημίν και καθάρισον ημάς από πάσης κηλίδος». «Ελθέ και σκήνωσον εν ημίν και καθάρισον». Όχι έλα απλώς, εμείς είμαστε αμαρτωλοί, έλα να είσαι και συ. Ε, και αμαρτίες μαζί και συ μαζί, κάτι θα γίνει. «Και καθάρισον ημάς». Δεν μπορεί νά 'ρχεται το Πνεύμα το Άγιο και να μη σε καθαρίζει. Δεν μπορεί νά 'ρχεται μέσα σου ο Χριστός και συ νά ζεις πάλι ως άνθρωπος που δεν έχεις μέσα σου τον Χριστό. Δεν μπορεί να 'σαι βαπτισμένος και να ζεις σαν να μην είσαι βαπτισμένος. Να κοινωνείς και να ζεις και να αμαρτάνεις πάλι σαν να μην κοινωνήσες. Τι είναι αυτά;

Είναι λοιπόν η εορτή αυτή το τέλος, αλλά είναι και η αρχή. Και παρακαλώ σ' αυτό το σημείο να προβληματισθούμε πολύ σοβαρά, ν' αφήσουμε τις επιπολαιότητες, ν' αφήσουμε τις προχειρότητες, ν' αφήσουμε, δεν ξέρω, τα όποια καμώματά μας ή πώς τα παίρνουμε και πώς τα νομίζουμε. Να ξεχάσουμε τον παλαιό εαυτό μας, να ξεχάσουμε τις εξυπνάδες μας, το όποιο κατεστημένο έχουμε μέσα μας και τις όποιες αρνητικές καταστάσεις και επιφυλάξεις έχουμε μέσα μας. Και να παραδοθούμε στην αλήθεια, να σκύψουμε επάνω σ' αυτά που γράφουν τα βιβλία της Εκκλησίας, σ' αυτά που γίνονται μέσα στην Εκκλησία και να τα πάρουμε όλα έτσι ακριβώς όπως είναι.

Δεν μπορούμε εμείς σήμερα να γιορτάζουμε την έλευση του Αγίου Πνεύματος και να ξέρουμε ότι ήρθε απλώς το Άγιο Πνεύμα κάποτε, και ας μαζευθούμε να κάνουμε τη γιορτή. Το Άγιο Πνεύμα ήρθε στους Αποστόλους, αλλά και δι' αυτών σ' όλους εκείνους οι οποίοι πιστεύουν στον Χριστό. Έτσι να τη δούμε τη γιορτή. Έτσι να τη ζήσουμε τη γιορτή. Έτσι να εκκλησιασθούμε και ν' ακούσουμε όλα αυτά που ακούμε. Έχω το Πνεύμα το Άγιο; Πήρα εγώ Άγιο Πνεύμα; Παραδίδομαι στο Άγιο Πνεύμα; Διότι είναι κι αυτό. Δεν είναι αν έχω το Άγιο Πνεύμα ή δεν έχω. Αν θα τό 'χω ή δεν θα τό 'χω. Το θέλω; Θέλω να το έχω; Θέλω να με κυβερνά το Άγιο Πνεύμα; Θέλω να είμαι άνθρωπος του Αγίου Πνεύματος, άνθρωπος του Θεού, που ανήκω στον Θεό, ή θέλω τη ζωή μου, την όποια ζωή μου και ε, να 'χω και κάποια σχέση μ' αυτά;

Και τώρα, ήρθε το Πνεύμα το Άγιο και μας αναλαμβάνει το Πνεύμα το Άγιο, το οποίο έρχεται μέσα στην ψυχή του καθενός, όχι απλώς κατά αόριστο τρόπο. Έρχεται μέσα μας ως φως, έρχεται μέσα μας ως φωτιά, που καίει την αμαρτία, ως φως που φωτίζει και ως φως επίσης που θερμαίνει, που ζεσταίνει. Και γίνεσαι άλλος άνθρωπος, άλλης πραγματικότητας άνθρωπος, άλλου κόσμου άνθρωπος. Και μοιάζεις ότι δεν είσαι εκ του κόσμου τούτου. Από δω κατάγεσαι, αλλά ανήκεις σ' έναν άλλο κόσμο και είσαι πολίτης μιας άλλης πολιτείας και μιας άλλης κοινωνίας.

Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, “...ελάβομεν Πνεύμα επουράνιον...”, Πανόραμα Θεσσαλονίκης, 1998, σελ. 45.

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>